

mig i en ikke ringe Grad, og navnlig har det overrasket mig, at det er stillet netop af ham. Han talte nemlig forleden Dag i en anden Sag saa smukt om, at man ikke maatte underkjennde, hvad der af Kommunerne var vedtaget, og at naar en Kommune havde overveiet ei Sag og besluttet at tilskyde saa og saa Meget til den, saa burde den lovgivende Magt ikke tilfidsætte en saadan Beslutning. Nu veed jeg særdeles vel af de Oplysninger, der ere komne her til vor Rundskab, og som Indenrigsministeren har tilstillet Finantsudvalget, at de Skridt for Kjøbstæderne, der her er Tale om, ingenlunde ere egentlige kommunale Beslutninger, da det ikke er Kommunalbestyrelserne, der her have udtalt sig; men det er dog Kjøbstæderne, der have udtalt sig gennem Industrieforeningerne og Haandværkerforeningerne. Af disse Oplysninger sees det, at 13 Kjøbstæder have modtaget 2,350 Rb. til Industriindstilling, og det fremgaaer altsaa deraf, at alle disse Kjøbstæder have stillet et ligesaa stort Beløb til disse Diemed, hvorimod man seer, at kun 4 Kjøbstæder have modtaget Understøttelse til tekniske Skoler til et Beløb af 510 Rb. Det viser sig altsaa, at et ganske overveiede Antal af Kjøbstæder har, idetmindste siden ifjor, erklæret sig for Industriindstillingernes Hensigtsmæssighed. Det forekommer mig netop heldigt, at vort Forslag ikke nævner Noget om, hvor meget der skal bevilges til det ene Diemed og hvor Meget til det andet, men at man har givet Kjøbstæderne fri Bestemmelsesret i saa Henseende. Nu fremkommer et Forslag, der gaaer ud paa, at man skal bevilge 2,000 Rb. alene til tekniske Skoler; hvis det blev vedtaget, mener jeg, at man her paa det Allerbefstemteste vilde underkjennde, hvad Kjøbstæderne have anseet for at være i deres Interesse, og dette vilde jeg ansee for meget bellageligt. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale vort Endringsforslag, hvorimod jeg indstændigt maa fraraade det ærede Thing at gaae ind paa det dertil stillede Underændringsforslag.

Thune: Jeg skal tillade mig først at udtale min Tak til den ærede Minister for den Meddelelse, han gjorde om Tranraffinaderiet paa Christianshavn, det tidligere Tranfogeri, idet

jeg troer, at Handelsstanden har været meget Frygt for, at det ifølge Loven af 1852 skulde ganske nedlægges, saa at man ikke mere her i Kjøbenhavn kunde faae Tran saa forsvaerlig raffineret som hidtil, — hvilket har gjort Kjøbenhavn til et af de bedst bekendte Steder for Tranraffinering. Det glæder mig af den ærede Ministers Udtalelse at erfare, at naar jeg har meent, at Tabet, der er anslaaet til omtrent 10 Rb. pr. Tde. Tran, vilde kunne forvindes, min Mening da ikke har været urigtig, idet han mener, at der ikke er Noget tilhinder for at beholde et Tranfogeri her, hvor vi kunne faae raffineret det Tran, vi faae fra Grønland, saa at vi kunne vedblive at levere Folk det samme Produkt som tidligere, uden at Loven derved overstrides.

Med Hensyn til hvad der angaaende Grønland er sagt om Frihandelen, at derom vare alle Udvalgets Medlemmer enige, da er dette rigtigt ogsaa for mit Vedkommende. Jeg erkjender, at en Stræben henimod Frihandelen er en Ting, som jeg synes, at Alle maae vedkjennde sig, og naar vi vedkjennde os, at vi bør stræbe henimod dens Indførelse i Grønland, vedkjennde vi os ogsaa, at vi ønske at see Grønlænderne udbannede til dygtige og selvstændige Folk, der kunne beherske sig selv og vise sig afholdende, og dette er jo et Maal, som ikke blot Udvalgets Medlemmer, men Alle maae stræbe hen til. Med Hensyn derimod til Maaden at naae dette Maal paa kan der jo være forskellige Meninger; nogle ærede Medlemmer have meent, at man strax kunde indføre Frihandelen i Grønland, men dette mener jeg har sine store Betænkkeligheder. Det første Skridt, som den ærede Minister allerede har omtalt, at han vil gjøre, er Administrationens Afskillelse fra Handelen. Det er jo meget let at udtale Sligt, men saasnart man kommer til Gjennemførelsen deraf, støder man paa store Vanskeligheder, og den ærede Minister har saaledes allerede i et tidligere Foredrag viist, hvilke Vanskeligheder det vil medføre at adskille Administrationen fra Handelen, idet man naturligtviis da maa sende Embedsmænd op til Grønland for at besørge Administrationen, naar den ikke længere skal udføres af Handelens Betjente; man maa da ogsaa optage disse Embedsmænd paa vort Bud